

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: **J. B., IČO: XXX**
sídlem S. K. N. P.
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Kolářem
sídlem Na Vinici 1227/32, 405 02 Děčín

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2017, č. j. MF-24297/2016/1603-6/1985,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2017, č. j. MF-24297/2016/1603-6/1985 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „Magistrát“ nebo „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 6. 2016, č. j. MHMP 970913/2016, sp. zn. S-MHMP 2041820/2015 ODA-TAX (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) ve věci uložení pokuty ve výši 40 000 Kč za porušení cenových předpisů podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o cenách“), a úhrady paušální částky náhrady nákladů

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

řízení ve výši 1 000 Kč podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“).

2. Správní orgán I. stupně rozhodl prvostupňovým rozhodnutím, že žalobce se dopustil správního deliktu, když porušil cenové předpisy (§ 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách) tím, že dne 25. 11. 2015 jako řidič nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem taxislužby VW Passat Variant, SPZ: X, na trase z náměstí Franze Kafky, Praha, přes ulice Kaprovu, Křížovnickou, Smetanovo nábřeží, Masarykovo nábřeží, Rašínovo nábřeží, Svobodovu, Vnislavovu, Lumírovu, Na Pankráci, Sinkulovu do ulice Marie Cibulkové 29, hotel Vyšehrad, Praha v čase 20:48 - 21:00 hodin (vzdálenost 4,6 km) částku 286 Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách taxislužby, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 187 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami, nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min. 6 Kč, za což mu byla uložena pokuta za správní delikt (dle právní úpravy účinné od 1. 7. 2017 pokuta za přestupek) ve výši 40 000 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
3. Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
4. Správní žalobou brojí žalobce proti napadenému rozhodnutí v celém jeho rozsahu a domáhá se jeho zrušení pro nezákonnost, in eventum pak upuštění od trestu za přestupek, resp. jeho snížení, neboť mu byla uložena sankce v nepřiměřené výši.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce v podané žalobě vznesl námitky, které již ve své podstatě uplatnil ve výhradách vůči prvostupňovému rozhodnutí v podaném odvolání.
6. Žalobce namítá, že jel jinou trasou, než jakou uváděl svědek pan P. M., jehož svědectví považuje žalobce za nevěrohodné, neboť tento svědek je placeným zaměstnancem rozhodujícího správního orgánu, přičemž je placen právě za to, že vykonává jízdy vozidly taxislužby a pak o nich sepisuje písemné zprávy v podobě Oznámení o poskytnuté přepravě a svědčí o okolnostech přepravy v následných správních řízeních. K odkazu žalovaného na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku č.j. 2 Afs 104/2005-81 ze dne 2. 11. 2005 (kdy soud připouští svědectví externích spolupracovníků správního orgánu jako zákonný důkaz) žalobce namítá, že se nejedná o důkaz nezvratný a odkazuje na další judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky č. j. 9As 31/2007-87 ze dne 28. 2. 2008 a č. j. 6As 159/2016-40 ze dne 13. 9. 2016). Trvá na tom, že tvrzení svědka pana P. M. jsou nepravdivá. Žalobce uvádí, že nemá jak prokázat, kudy konkrétně přeprava probíhala, domnívá se však, že není možné, aby tvrzení jediného svědka jednoduše převážilo tvrzení účastníka řízení za situace, kdy pan P. M. představuje „placeného svědka“ správního orgánu, který je hmotně zainteresován na své činnosti svědka pro daný správní orgán. Žalobce se při vědomí toho, že správní soudy preferují potírání nekalých praktik taxikářů, dovolává principů právního státu v oblasti správního trestání, zejm. principu presumpce nevinny a z něho vyplývající zásady rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného.
7. Žalobce dále zpochybňuje důkaz výpisem trasy ze serveru mapy.cz, který v odvolacím řízení před správním orgánem doplnil žalovaný, a podle něhož činí skutečná trasa přepravy

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

z náměstí Franze Kafky přes ulice Kaprova, Wilsonova, Na Pankráci k hotelu Vyšehrad v ulici Marie Cibulkové 29 celkem 6, 5 km (oproti na taxamtru uvedených 8,4 km). Naměřený rozdíl 1,9 km si žalobce vysvětluje tak, že měření dle mapy.cz vychází z určitého ideálního bodu začátku a konce trasy a naměřená trasa ani nezohledňuje aktuální dopravní situaci, objížďky atd. (v této souvislosti žalobce namítá, že žalovaný nespecifikoval, z jakého konkrétního místa na nám. Franze Kafky byla přeprava zahájena). Žalobce má za to, že pokud by žalovaný zadal do serveru mapy.cz názvy všech ulic, jež jsou na stvrzence z taxamtru, pak by naměřil délku 8,3 km. Rovněž uvádí, že s ohledem na pokročilou denní dobu považuje za možné, aby na uvedené trase dosahoval průměrné rychlosti 56 km/hod.

8. Žalobce tvrdí, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav, když délku kontrolní jízdy uvažuje v rozsahu 4,6 km. Pokud by vyšel z trasy, kterou uváděl žalobce na stvrzence z taxamtru, dospěl by k závěru, že se žalobce žádného předražení nedopustil. Napadené rozhodnutí je proto nesprávné a je třeba jej pro nezákonnost zrušit, neboť skutkový stav, které žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Žalobce opětovně namítá, že jel trasou, kterou po něm požadoval cestující figurant (svědek), tu pravdivě uvedl na stvrzence a účtoval částku odpovídající údajům na taxamtru. I pokud by však žalovaný vycházel z jím zjištěné délky trasy 6,5 km, musel by dospět k závěru, že se o předražení sice jedná, ale o předražení daleko nižší (při délce trasy 6,5 km by maximální cena přepravy činila 240 Kč).
9. Žalobce považuje pokutu ve výši 40 000 Kč za trest v nepřiměřené výši. Uvádí, že je podnikající fyzickou osobou a výše uložené pokuty je pro něj obrovský zásah do rozpočtu negativně ovlivňující jeho podnikatelskou činnost a jeho osobní a majetkové poměry. Dle žalobce nelze mimo jiné přehlédnout, že pro stejný skutkový děj je s ním vedeno též správní řízení pro porušení zákona o silniční dopravě, ve kterém mu byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Stát jej tak sankcionuje na základě jediné kontroly za stejný skutkový stav pokutou celkem ve výši 90 000 Kč (za jeden skutek byl potrestán dvakrát).
10. Žalobce navrhuje, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, eventuálně aby rozhodl o upuštění od uloženého trestu, popř. o jeho podstatném snížení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný s poukazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 104/2005-81 ze dne 2. 11. 2005 a č. j. 2 As 60/2010-113 ze dne 11. 8. 2010 uvedl, že z pouhé existence pracovněprávního vztahu mezi správním orgánem a cestujícími provádějícími kontrolní jízdu nelze bez dalšího usuzovat na nevěrohodnost figurantů. Doplnil, že cestující figuranti nejsou odměňováni podle toho, zda bude během kontrolní jízdy zjištěno ze strany dopravce nějaké pochybení, ale dle četnosti provedených jízd a z toho vyplývajících odpracovaných hodin. Odkazy na judikaturu provedené žalobcem označil žalovaný za zcela nepřipadné. Žalobcovo tvrzení, že v napadeném správní řízení byla porušena zásada presumpce neviny a zásada in dubio pro reo, nemůže podle žalovaného obstát.

12. Žalovaný zdůraznil, že dle výpisu z aplikace mapy.cz je délka žalobcem tvrzené trasy z nám. Franze Kafky přes ulice Kaprova, Wilsonova, Na Pankráci, k hotelu Vyšehrad v ulici Marie Cibulkové 29 celkem 6,5 km, což je v rozporu s 8,4 km uvedenými na stvrzence z taxamtru. Tvrzení žalobce o údajných objížďkách považuje žalovaný za ryze účelové. Nadále trvá i na tom, že je nepravděpodobné, že by žalobce mohl v podmínkách pražské dopravy ujet jím tvrzený úsek 8,4 km za 9 minut (při zohlednění 3 minut čekání), obzvlášť s přihlédnutím k tomu, že cesta vedla centrem města, převážně jeho historickou částí, kde se i ve večerních hodinách pohybuje velké množství lidí.
13. K námitce žalobce, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav, pokud za základ napadeného rozhodnutí vzal skutečnost, že délka kontrolní jízdy byla 4,6 km, žalovaný uvedl, že má za prokázané, že přeprava nebyla vedena trasou, kterou tvrdí žalobce, nýbrž trasou, která je uvedena v oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 25. 11. 2015. Za tuto vzdálenost mohl žalobce v souladu s maximálními cenami taxislužby na území hl. m. Prahy účtovat maximálně 187 Kč; účtoval však ve skutečnosti 286 Kč a taxislužbu tak v uvedeném případě předražil o 99 Kč. Stvrzenka je dokladem pouze o tom, že pro danou jízdu byla s danými údaji vytištěna, nikoliv o tom, jaká vzdálenost byla v konkrétním případě ujeta. Důkaz o tom, v jaké trase probíhala kontrolní jízda, mohou poskytnout v případě různých tvrzení pouze svědecké výpovědi. V rámci své svědecké výpovědi svědek pan P. M. uvedl, že řidiči na začátku jízdy pouze sdělil cílovou destinaci a žádné další požadavky neuváděl. Tvrzení svědka považuje žalovaný za dostatečně věrohodné. Žalovaný doplnil, že není pevně stanoveno, v jakém počtu musejí cestující figuranti vykonávat kontrolní přepravu, čas od času tuto činnost vykonává i jediný figurant.
14. Žalovaný nesouhlasil, že by pokuta ve výši 40 000 Kč byla trestem v nepřiměřené výši. Konstatoval, že v průběhu správního řízení si žalobce nijak na svou majetkovou situaci nestěžoval ani nevyvinul žádnou iniciativu v tom smyslu, že by své majetkové poměry ve správním řízení nějak doložil. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 25/2011 - 68 ze dne 29. 2. 2012, v němž soud k uložení sankce ve výši 50 000 Kč konstatoval, že se nejedná o částku, která by mohla znemožnit podnikání provozovatele, či jinak zásadním způsobem ovlivnit jeho osobní či majetkové poměry. Uložená sankce musí pro pachatele představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní a výchovný účinek. Žalovaný nesouhlasil ani s tím, že by byl žalobce za shodný skutkový děj potrestán dvakrát. Porušení povinnosti mít ve vozidle taxislužby funkční taxametr s nastavenými údaji a hodnotami odpovídajícími skutečnosti a porušení povinnosti řidiče taxislužby vydat cestujícímu doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxamtru, pokud o něj cestující požádá jsou samostatným přestupkem dle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“). Skutky, které jsou porušením ustanovení zákona o silniční dopravě, nejsou předmětem správního řízení o porušení cenových předpisů, nejedná se o porušení zásady ne bis in idem.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Další podání účastníků v řízení před soudem

16. V replice k vyjádření žalovaného žalobce zopakoval, že o nezávislosti svědka P. M. lze mít vážné pochybnosti. Práce, ať už je vykonávána v pracovním poměru či na základě dohody

o pracích konaných mimo pracovní poměr, je v rámci pracovněprávních vztahů vykonávána vždy ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance (viz § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce). Výkon práce v pracovněprávních vztazích je realizován za mzdu či odměnu z dohody, takže je nepochybné, že svědek je hmotně zainteresován na výkonu činnosti figuranta pro správní orgán. Důkaz o způsobu odměňování pana P. M. měl s ohledem na žalobcem vznesené námitky opatřit žalovaný, nikoliv žalobce. K výši sankce žalobce opětovně uvedl, že pro úplně stejný skutkový děj, vyplývající ze stejné kontroly, je s ním vedeno též správní řízení pro porušení zákona o silniční dopravě, za které mu byla zatím nepravomocně uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Souhrn obou pokut tedy činí 90 000 Kč, což pro něj jako pro podnikající fyzickou osobu představuje obrovský zásah do jeho podnikatelské činnosti i do osobních a majetkových poměrů.

17. Ve vyjádření k replice žalobce žalovaný s odkazem na judikatorní závěry (rozsudek NSS č. j. 2 As 60/2010-113) zopakoval, že pan P. M. je svědkem věrohodným. Žalobce vykládá pojem „nezávislost“ svědka takovým způsobem, aby vyhovoval jeho účelovým tvrzením. Ze vztahu nadřízenosti a podřízenosti zaměstnance a zaměstnavatele, nelze dovozovat, že zaměstnavatel ovlivňuje (byť případně formou nenárokových složek odměny) svého zaměstnance, aby záměrně zkresloval údaje zjištěné v rámci kontrolní jízdy a jako svědek ve správní řízení (jemuž za křivou výpověď hrozí sankce) nepravdivě vypovídal. Za stěžejní žalovaný nadále považuje to, že skutečná délka kontrolní jízdy (uskutečněná na trase uvedené v oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 25. 11. 2015) činila 4,6 km. Žalovaný rovněž trvá na tom, že výše sankce je v daném případě přiměřená. Pokud je se žalobcem vedeno další správní řízení pro porušení zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, pak se jedná o samostatné řízení vedené na základě jiného právního předpisu.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „s. ř. s.“/) a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
19. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, kterým byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši 40 000 Kč za porušení ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Podle uvedeného ustanovení se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle ustanovení § 5 odst. 1 tohoto zákona. Podle ustanovení § 5 odst. 1 a 2 zákona o cenách úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální. Maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit. Podle ustanovení § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách za správní delikt se uloží pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

20. Taxislužba (tj. služba poskytnutá žalobcem, která je dle § 1 odst. 1 zákona o cenách zboží) je vymezena ustanovením § 2 odst. 8 zákona o silniční dopravě jako veřejná silniční doprava, kterou se zajišťuje přeprava osob a jejich zavazadel osobními vozidly s obsaditelností nejvýše devíti osob včetně řidiče, přepravní služby taxislužbou se nabízejí a objednávky k přepravě se přijímají prostřednictvím řidiče na stanovištích taxislužby, na veřejně přístupných pozemních komunikacích a na jiných veřejných prostranstvích nebo prostřednictvím dispečinku taxislužby. Maximální cena osobní taxislužby stanovená nařízením č. 20/2006 Sb. hl.m. Prahy je stanovena pro takto definovanou službu, služba poskytnutá žalobcem v této posuzované věci se od uvedené definice neliší žádnými určujícími podmínkami, které má na mysli ustanovení § 2 odst. 1 a 3 prováděcí vyhlášky. Ekonomicky oprávněné náklady a přiměřený zisk, o které uvedené ustanovení umožňuje navýšit stanovenou maximální cenu, se musí vztahovat k odlišným určeným podmínkám (příkladem uvedeným v ustanovení § 2 odst. 3 vyhlášky č. 580/1990 Sb.). Podle nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy platí maximální ceny podle této vyhlášky pro jízdy na území hlavního města Prahy veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob. Maximální ceny taxislužby tak byly stanoveny pro celé území hlavního města Prahy a pro všechna vozidla taxislužby.
21. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, soud zjistil následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti.
22. Dne 25. 11. 2015 v čase od 20:48 do 21:00 hodin byla zaměstnanci Magistrátu hlavního města Prahy panu P. M. (dále jen „zaměstnanec Magistrátu“) poskytnuta přeprava formou taxislužby vozidlem VW Passat Variant, registrační značky YYY, a to z náměstí Franze Kafky, Praha 1, do ulice Marie Cibulkové 29, hotel Vyšehrad, Praha 4. Vozidlo řídil v době přepravy žalobce, který byl držitelem průkazu řidiče taxislužby č. ZZZ, platného do 31. 7. 2018. Podrobnosti přepravy sepsal zaměstnanec Magistrátu do oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 25. 11. 2015, ve kterém uvedl, že přeprava proběhla z nástupního místa nám. Franze Kafky po trase přes ulice Kaprova, Křížovnická, Smetanovo nábřeží, Masarykovo nábřeží, Rašínovo nábřeží, Svobodová, Vnislavova, Lumírova, Na Pankráci, Sinkulova do výstupního místa v ulici Marie Cibulkové 29, dne 25. 11. 2015 v čase 20:48 až 21:00 hodin. Jízda proběhla v anglickém a francouzském jazyce. Taxametr byl umístěn ve vozidle, cena přepravy byla čitelná a viditelná v průběhu celé přepravy. V cílovém místě bylo na taxamtru zobrazeno jízdné 286 Kč, které bylo žalobcem též požadováno. Na jízdném včetně spropitného zaplatil zaměstnanec Magistrátu žalobci celkem 300 Kč, na vyžádání mu byl žalobcem vydán doklad o zaplacení jízdného z tiskárny taxamtru.
23. Po přepravě byla v čase 21:02 hodin v ulici Marie Cibulkové 21 v Praze 4 pracovníkem Magistrátu oprávněným k provedení cenové kontroly Mgr. D. R. (dále jen „kontrolní pracovník“) provedena kontrola splnění zákonných povinností souvisejících s poskytnutou přepravou. O uskutečněné přepravě zaměstnance Magistrátu byl vypracován protokol č. C/20151125/2/Ry, jehož součástí byl i záznam o přepravě č. 2659 ze dne 25. 11. 2015. V protokolu č. C/20151125/2/Ry je uvedeno, že přeprava byla uskutečněna po trase uvedené zaměstnancem Magistrátu v oznámení o poskytnuté přepravě. Celková skutečná ujetá vzdálenost činila 4,6 km (dle taxamtru 8,4 km), skutečná doba jízdy činila 12 minut (dle taxamtru 12 minut), skutečná doba čekání činila 3 minuty (dle taxamtru 3 minuty). Žalobce požadoval po zaměstnanci Magistrátu v cílovém místě částku 286 Kč, obdržel i se spropitným částku 300 Kč. Zaměstnanec Magistrátu si vyžádal doklad o zaplacení jízdného, načež mu žalobce předal doklad č. 2659, který doplnil o ručně psanou trasu „Kaprova,

Wilsonova, Na Pankráci, M. Cibulkové“ a slovy „na přání“. Zaměstnanec magistrátu uvedl, že trasa nevedla přes ulici Wilsonova a neměl žádné přání na trasu k hotelu Vyšehrad. což bylo přeměřeno dle trasy sdělené cestujícím. Vzdálenost nástupního a cílového místa po trase uvedené zaměstnancem Magistrátu byla ověřena na webovém portále mapy.cz. Z protokolu č. C/20151125/2/Ry vyplývá, že došlo k porušení cenových předpisů tím, že žalobcem byla účtována cena 286 Kč, která není v souladu s cenou úředně stanovenou, v rozporu s § 5 odst. 2 zákona o cenách. Celková účtovaná cena jízdného na území hlavního města Prahy při dodržení maximálních cen stanovených nařízením č. 20/2006 Sb. Hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby (nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 minutu 6 Kč) měla na uvedené trase činit 187 Kč (jednorázová sazba 40 Kč + 4,6 ujetých km x 28 Kč + 3 minuty čekání x 6 Kč), žalobce tedy překročil maximální cenu jízdného o 99 Kč.

24. Protokol č. C/20151125/2/Ry byl žalobci zaslán k seznámení dne 9. 12. 2015, přičemž byl žalobce poučen v souladu s § 13 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), o právu podat námitky proti kontrolnímu zjištění uvedenému v protokole o kontrole kontrolního orgánu.
25. Žalobce podal proti protokolu č. C/20151125/2/Ry námitky dopisem ze dne 1. 2. 2016, kde uvedl, že požadoval úhradu přepravy v souladu s údaji dle taxametru. Žalobce dále namítl, že mu není zřejmé, jakou úlohu pan P. M. (cestující) v rámci kontroly vlastně měl. S ohledem na to, že nebyl osobou pověřenou ke kontrole, nemohou být dle žalobce jím uváděné skutečnosti relevantní pro závěry uváděné v kontrolním protokolu. Pokud jde o oznámení o poskytnuté přepravě, sepsané panem P. M. dne 25. 11. 2015, nejedná se dle žalobce o listinu, která by mohla být podkladem pro kontrolní zjištění. Kontrolu prováděl kontrolní pracovník, nikoliv pan P. M. Žalobce dále namítal, že kontrolní přeprava proběhla jinak, než je v oznámení o poskytnuté přepravě uvedeno. Dle taxametru činila ujetá vzdálenost 8,4 km. Dle tvrzení kontrolního orgánu však byla délka kontrolní trasy 4,6 km, což není ničím opodstatněno. Žalobce trval na tom, že kontrolní jízda proběhla tak, jak je uvedeno v záznamu o přepravě č. 2659. Doplněním tohoto dokladu o uvedení trasy Kaprova, Wilsonova, Na Pankráci, M. Cibulkové a slovy „na přání“, žalobce neporušil žádný právní předpis.
26. Námitky byly vyřízeny dopisem č.j. MHMP 265236/2016 ze dne 16. 2. 2016; žalobci bylo sděleno, že námitky se předávají do správního řízení.
27. Oznámením ze dne 15. 3. 2016 správní úřad prvního stupně zahájil správní řízení ve věci podezření z porušení cenových předpisů a poučil žalobce o jeho právech podle ustanovení § 36 a 38 správního řádu. K zahájenému správnímu řízení se žalobce nevyjádřil.
28. Dne 29. 4. 2016 správní úřad I. stupně vyslechl za účasti zmocněného zástupce žalobce svědka P. M., který se zúčastnil inkriminované přepravy jako cestující. Svědek konkretizoval výchozí bod přepravy na náměstí Franze Kafky v místě napojení na ulici Kaprova. Dále vypověděl, že žalobci pouze sdělil cílovou destinaci a žádné další požadavky neuváděl. Taxametr ve vozidle byl celou dobu zapnutý, částka byla vidět po celou dobu přepravy, v cílovém místě bylo na taxamtru zobrazeno 286 Kč. Stvrzenka z tiskárny taxametru byla žalobcem svědkovi na vyžádání vydána. Svědek uvedl, že jeho pracovní vztah s Magistrátem je založen dohodou o provedení práce, jejímž předmětem je provádění jízd vozidly taxislužby, v rozsahu cca 5 jízd do měsíce. Po každé jízdě si svědek činí poznámky, z nichž čerpá před případným výsledkem, k němuž je předvoláván jako svědek

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

v případě, že dopravce porušil při jízdě právní předpisy. Jedná se o cca 10 svědeckých výpovědí ročně. Svědek popsal, že průběh trasy při jízdě si zaznamenává jak do poznámek, tak i na GPS; záznamy z GPS však neuchovává a zaměstnavateli je nepředává. Ke kontaktu s žalobcem svědek konkrétně uvedl, že přišel na náměstí Franze Kafky k vozidlu taxi, anglicky kontaktoval žalobce a anglicky mu sdělil cílové místo a adresu hotelu Vyšehrad v ulici Marie Cibulkové. V průběhu přepravy vedl telefonický rozhovor ve francouzském jazyce v délce cca 1 minuty. Svědek byl před výpovědí řádně poučen v souladu s ustanovením § 55 odst. 5 správního řádu o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet s právními následky, pokud by tak neučinil.

29. Dopisem ze dne 29. 4. 2016 bylo žalobci oznámeno ukončení dokazování s poučením, že má možnost nahlédnout do spisu, vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ke všem podkladům, případně navrhnout jejich doplnění.
30. Dne 6. 5. 2016 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření žalobce, ve kterém znovu uvedl, že jel na přání zákazníka jinou trasou, než uvádí správní orgán. Úctovaná cena plně odpovídala počtu ujetých kilometrů dle taxametru. Účastník řízení dále namítl, že s ním jsou vedeny v souvislosti s předmětnou kontrolní jízdou 2 správní řízení, což je v rozporu se zásadou ne bis in idem. Co se týče věrohodnosti svědka P. M., účastník řízení namítl, že je zaměstnancem správního orgánu. Takového svědka nelze považovat za nepodjatého. O každé přepravě si navíc píše poznámky, ze kterých čerpá před výsledkem.
31. Po ukončení dokazování správní úřad I. stupně rozhodnutím ze dne 1. 6. 2016 uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu uvedeného v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách a v souladu s § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách uložil žalobci pokutu ve výši 40 000 Kč a též mu také uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, přičemž pokuta byla žalobci stanovena v 4% horní hranice sazby, a to s ohledem na velkou závažnost správního deliktu, přičemž v případě nižší sankce, by tato nesplnila svůj účel, ačkoliv je jistě citelným zásahem do rozpočtu žalobce. V prvostupňovém rozhodnutí vypořádal správní orgán prvního stupně námitky žalobce uvedené v jeho vyjádřeních dne 1. 2. 2016 a 6. 5. 2016.
32. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě včasné odvolání. Odvolací námitky žalobce jsou obsahově shodné s námitkami, které žalobce uplatnil v rámci podané žaloby. O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy potvrdil s odůvodněním, že porušení cenového předpisu bylo ve správním řízení spolehlivě prokázáno. Žalovaný v reakci na námitku žalobce týkající se trasy kontrolní přepravy doplnil dokazování výpisem žalobcem tvrzené trasy ze serveru mapy.cz. Dle tohoto výpisu je délka trasy z nám. Franze Kafky přes ulice Kaprova, Wilsonova, Na Pankráci, k hotelu Vyšehrad v ulici Marie Cibulkové 29 celkem 6,5 km, což je v rozporu s 8,4 km uvedenými na stvrzence z taxametru č. 2659. S ohledem na údaje uvedené stvrzence, kdy přeprava trvala 12 minut, z čehož 3 minuty jsou evidovány jako čas v čekání, vyplývá, že by uvedenou trasu v délce 8,4 km musel žalobce projet průměrnou rychlostí 56 km/hod., což žalovaný považuje za krajně nepravděpodobné v podmínkách pražské dopravy. V průběhu správního řízení byla pořízena svědecká výpověď cestujícího, která prokazuje, že byla

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

požadována po skončení jízdy cena vyšší než maximální a vzhledem k důkazní váze této výpovědi odvolací orgán považuje výpověď svědka pro danou kauzu za důkaz prokazující skutečný stav věci, ze kterého při správním rozhodování správní úřad vychází. Výše pokuty byla odůvodněna správním orgánem zcela dostatečně, v rámci obsáhlého odůvodnění správní úřad přihlížel ke všem zákonem formulovaným skutečnostem a za zcela konkrétních okolností dané věci dovozuje splnění podmínek pro uložení pokuty, která nemůže být považována za nepřiměřeně vysokou či likvidační.

33. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
34. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu, v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
35. Jádrem sporu je posuzovaném případě otázka, zda byla ve správním řízení dostatečně prokázána trasa přepravy a její vzdálenost.
36. V daném případě Městský soud v Praze ze správního i soudního spisu nezjistil nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění postavená zejména na výpovědi cestujícího figuranta - zaměstnance Magistrátu, jeho oznámení o přepravě a kontrolního protokolu, neboť údaje o počtu najetých kilometrů dle taxametru (zaznamenané na záznamu o přepravě) nemusí odpovídat reálnému stavu a trasu jízdy do dokladu doplňoval ručně sám žalobce včetně poznámky „na přání“, přestože z ostatních listinných důkazů, jakož i z výsledku zaměstnance Magistrátu, vyplynulo, že žádné přání ohledně konkrétního vedení trasy přepravy neměl, neboť žalobci sdělil v anglickém jazyce jen cílovou destinaci (hotel Vyšehrad, M. Cibulkové 29). S tvrzením žalobce, že přeprava byla poskytnuta z náměstí Franze Kafky přes ulice Kaprova, Wilsonova, Na Pankráci, M. Cibulkové v délce trasy 8,4 km konečně nekoresponduje ani důkaz provedený žalovaným, a sice výpis žalobcem tvrzené trasy ze serveru mapy.cz, dle kterého je délka trasy z nám. Franze Kafky přes ulice Kaprova, Wilsonova, Na Pankráci, k hotelu Vyšehrad v ulici Marie Cibulkové 29 celkem 6,5 km, což je v rozporu s 8,4 km uvedenými na stvrzenec z taxametru č. 2659. Tvrzení žalobce o údajných objížďkách považuje soud za zcela účelové, neboť žalobce v průběhu správního řízení existenci žádných objížďek nenamítal a ani v žalobě existenci údajných objížďek, které mohly prodloužit délku jím tvrzené trasy, nijak nekonkretizoval. Pokud jde o žalobcovu námitku týkající se určení počátečního bodu přepravy na náměstí Franze Kafky, pak soud shodně s žalovaným konstatuje, že vzhledem k velikosti tohoto náměstí může zvolení jiného bodu na tomto náměstí, ze kterého byla přeprava zahájena, zapříčinit rozdíl v naměřené délce trasy v rozsahu několika metrů až maximálně desítek metrů a z hlediska předražení taxislužby se tak jedná o rozdíl naprosto marginální. Nadto byl počáteční bod přepravy jednoznačně specifikován svědkem v rámci jeho výpovědi, když uvedl, že jízdu započal na náměstí Franze Kafky v místě, kde se střetává s ulicí Kaprovou.
37. Samotný záznam o přepravě je pak dokladem pouze o tom, že tento byl vytištěn, nikoliv, že žalobce absolvoval tvrzenou trasu. Tuto skutečnost naopak prokazuje svědecká výpověď, která je v souladu se všemi zbývajícími listinnými důkazy založenými ve správním spise. K otázce důkazní síly svědeckých výpovědí se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 - 81, č. 1083/2007 Sb. NSS, v němž

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

se mimo jiné uvádí: „Efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.“ Jinými slovy, svědecké výpovědi přepravovaných osob představují rozhodující důkaz pro zjištění skutkového stavu, není-li zjištěno nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění správních orgánů postavená na tomto důkazu.

38. V žalobcových námitkách též není uvedena žádná konkrétní důkazně podložená výtka, na základě níž by bylo lze mít za to, že výpověď svědka – zaměstnance Magistrátu byla zkreslená, neúplná či přímo nepravdivá. Zpochybnění věrohodnosti svědka staví žalobce pouze na skutečnosti, že mezi svědkem a Magistrátem je dán zaměstnanecký poměr. Touto otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 60/2010-113 ze dne 11. 8. 2010, kde uzavřel, že z pouhého faktu, že mezi správním orgánem a cestujícími provádějícími kontrolní jízdu existuje pracovněprávní vztah, nelze bez dalšího usuzovat na jejich nevěrohodnost. Pokud by totiž soud akceptoval tento argument žalobce, znamenalo by to v konečném důsledku úplné znemožnění kontrol, prováděných správním orgánem, do jehož kompetence příslušná agenda spadá. Žalobce rovněž nijak neprokázal, že by se příjem svědka nějakým způsobem odvíjel od výše pokut za správní delikty, které jsou zjištěny během kontrolních jízd, kterých se účastní.
39. Městský soud jako účelové shledává spíše z hlediska obsahu správního spisu osamocené a s ostatními důkazy nekorespondující tvrzení uváděné žalobcem o trase jízdy a její délce, a to zejména též s přihlédnutím k procesnímu postavení žalobce a osob vystupujících v postavení svědka. Zatímco žalobce svým nepravdivým tvrzením nemůže ničeho ztratit, naopak může odvrátit své odsouzení, svědci mají naproti tomu povinnost vypovídat pravdu a nic nezamlčovat, přičemž porušení této povinnosti se mohou dopustit trestného činu. Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby tedy nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví spolupracovníků kontrolujícího orgánu, kteří uskutečnili kontrolovanou jízdu vozidlem taxislužby. Vzhledem k povaze taxislužby totiž často ani jiné důkazy o tom, kolik bylo za určitou jízdu vozem taxi účtováno, nebude možno opatřit, neboť při účtování, které se zpravidla odehrává ve vozidle samotném, není přítomen nikdo jiný než řidič taxi a cestující (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7As 64/2010 –70, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č.j. 2 Afs 104/2005-81).
40. Žalovaný tak na základě provedených důkazů, které hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, dospěl ke správnému závěru, že přeprava nebyla vedena trasou, kterou tvrdí žalobce, nýbrž trasou, která je uvedena v oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 25. 11. 2015, v protokolu č. C/20151125/2/Ry a kterou potvrdil svědek P. M. v rámci své výpovědi (z náměstí Franze Kafky přes ulici Kaprova, Křížovnická, Smetanovo nábřeží, Masarykovo nábřeží, Rašínovo nábřeží, a dále přes ulice Svobodova, Vnislavova, Lumírova, Na Pankráci, Sinkulova, až k hotelu Vyšehrad v ulici Marie Cibulkové - jednalo

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

se ostatně o nejkratší spojnici z náměstí Franze Kafky k hotelu Vyšehrad). Dle výpisu z www.mapy.cz je délka uvedené trasy 4,6 km, bezdůvodné použití jiné trasy by cestujícího jednoznačně poškozovalo; za tuto vzdálenost mohl žalobce v souladu s maximálními cenami taxislužby na území hl. m. Prahy účtovat maximálně 187 Kč, účtoval však ve skutečnosti 286 Kč a taxislužbu tak v uvedeném případě předražil o 99 Kč.

41. V poslední části žalobních bodů napadá žalobce skutečnost, že uložená sankce není trestem v přiměřené výši. Ani tato námitka žalobce však není důvodná. Soud konstatuje, že v prvostupňovém rozhodnutí Magistrát výši pokuty odůvodňuje následujícím způsobem: *„Při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto především k závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, rozsahu majetkového prospěchu a poškození kupujících (v tomto případě zaměstnance hlavního města Prahy)“* Správní orgán dále dodává, že *„protizákonným jednáním dopravce jsou kromě cestujících poškozováni i ostatní dopravci, kteří právní předpisy respektují, a dále je zároveň znehodnocována dobrá pověst hlavního města Prahy, neboť poškozováni jsou často zahraniční turisté, což přináší negativní publicitu v zahraničních médiích.“*
42. Ohledně namítané likvidační výše uložené pokuty je nutné uvést, že žalobce své osobní a majetkové poměry v průběhu správního řízení nijak nenamítal ani nedokládal a v odvolání k této skutečnosti rovněž ničeho neuvedl. Uvedenou námitku, avšak bez označení relevantních důkazů, žalobce poprvé uplatnil až v řízení soudním. Za této situace tak nelze přičítat správním úřadům, že ke konkrétním majetkovým poměrům žalobce nepřihlédly, když ty neměly k dispozici. Případné nepříznivé majetkové poměry, kdy by uložená pokuta mohla vést k ekonomické likvidaci žalobce, musí prokazovat zejména tento subjekt, pokud se jí dovolává. Uložená pokuta ve výši 40 000 Kč však podle názoru soudu nijak likvidační být nemůže, neboť není natolik vysoká, aby mohla znemožnit podnikání žalobce anebo ovlivnit jeho majetkové poměry citelným způsobem, zvláště za situace, kdy žalobce zde má možnost žádat o úhradu formou splátek. V rozsudku č. j. 3 As 25/2011 - 68 ze dne 29. 2. 2012, Nejvyšší správní soud k uložení sankce ve výši 50 000 Kč konstatoval, že *„se nejedná o částku, která by mohla znemožnit podnikání provozovatele, či jinak zásadním způsobem ovlivnit jeho osobní či majetkové poměry. Uložená sankce musí pro pachatele představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní a výchovný účinek“*. Je nutné uvést, že pokuta je trestem a jedním z jejích aspektů je mj. ekonomicky znevýhodnit ty subjekty, které porušují právní povinnosti, čímž mohou získávat na úkor ostatních subjektů na trhu konkurenční výhodu, aby tuto ekonomickou výhodnost jejich jednání nemělo. V daném případě byla výše uložené pokuty přiléhavě zdůvodněna, pokuta byla uložena za správní delikt s velkou závažností a při dolní hranici zákonné sazby, přičemž z dostupných zdrojů byl hodnocen i případný likvidační následek pokuty, který nebyl shledán.
43. Součástí žaloby učinil žalobce též návrh, aby soud aplikoval moderační právo ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě nedošlo.
44. Jak již judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2013, č. j. 2 As 130/2012-20, *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního oprávnění) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, respektive volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování věci k žalobní*

námítce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich, nebo pokud volné uvážení zneužil; soud je oprávněn též posoudit, zda správním orgánem ustanovený rozhodný skutkový stav věci byl opatřen zákonným způsobem, případně zda není v logickém rozporu s výstupy provedené diskrece. Není však v pravomoci správního soudu, aby standardně vstupoval do role správního orgánu a pokládal na místo správní diskrece uvážení soudcovské, tedy například aby sám rozhodoval, jaká sankce (co do druhu a výše) by měla být uložena. Jedinou výjimkou je ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., jehož aplikace je odůvodněna zjevně nepřiměřenou výší pokuty (byť uložené v rámci zákona). Užitím moderačního práva soud především fakticky aprobuje zákonnost napadeného správního rozhodnutí (v rámci hledisek vymezených žalobními body); v opačném případě je užití moderace vyloučeno a náprava může být zjednána pouze zrušením takového rozhodnutí (jeho části) pro jeho nezákonnost. Tím, že soud trest sníží nebo od něj upustí, nezpochybňuje závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu, nýbrž nahrazuje jeho správní úvahu úvahou vlastní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 - 82).“

45. Obsah pojmu „likvidační pokuta“ definoval v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133 (pod bodem 27. na listu č. 140 usnesení) rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tak, že „*Likvidační pokutou je sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.*“
46. Správní orgány obou stupňů výši pokuty náležitě zdůvodnily a se závěry, k nimž v tomto směru dospěly, se soud ztotožňuje. Vzhledem k okolnostem daného případu a též s přihlédnutím k maximální výši sankce, kterou je možné za tento typ správního deliktu podle § 16 odst. 4 zákona o cenách pachateli uložit, nelze pokutu ve výši 40 000 Kč označit za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu proto nebylo vyhověno.
47. Městský soud nevešel ani na námitku žalobce, že by byl žalobce za shodný skutkový děj potrestán dvakrát. Povinnost mít ve vozidle taxislužby funkční taxametr s nastavenými údaji a hodnotami odpovídajícími skutečnosti, jakož i povinnost řidiče taxislužby vydat cestujícímu doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru, pokud o něj cestující požádá, vyplývá z § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě. Porušení těchto povinností je samostatným přestupkem dle zákona o silniční dopravě. V řízení o porušení cenových předpisů dle zákona o cenách je naopak rozhodující zjištění, jakou částku řidič po cestujících po ukončení kontrolní jízdy skutečně požadoval; otázka, zda vydal stvrzenku či zda bylo manipulováno s taxametrem, je pak z hlediska řízení o porušení cenových předpisů bezpředmětná. O porušení zásady *ne bis in idem* tak v posuzovaném případě nelze hovořit.
48. Jak již Městský soud v Praze konstatoval v rozsudku č. j. 3 As 51/2004 - 72 v řízení, kde byl přezkoumáván správní delikt podle zákona o silniční dopravě, ve vztahu k žalobní námitce, že žalobce byl pro stejné jednání již potrestán uložením pokuty ve výši 44 000 Kč za porušení cenových předpisů, „*nedošlo správním rozhodnutím k porušení zásady non bis in*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

idem. Je tomu tak proto, že i kdyby žalobce týmž jednáním naplnil skutkové podstaty dvou různých správních deliktů (podle cenových předpisů a podle předpisů o silniční dopravě), které v tomto případě nejsou přestupky a jejichž skutkové podstaty a sankce jsou upraveny dvěma různými zákony, jde o případ jednočinného souběhu dvou správních deliktů. Tento jednočinný souběh správních deliktů, na rozdíl od přestupkového zákona, však příslušné předpisy neumožňují projednat ve společném řízení s možností uložení sankce podle ustanovení vztahujícího se na delikt nejprísněji postižitelný, která je tak ukládána podle zásady sčítací a nikoliv absorpční. V tomto případě tedy nedošlo k potrestání téhož správního deliktu dvakrát, nýbrž o sankcionování dvou správních deliktů spáchaných týmž jednáním, k jejichž posouzení muselo dojít v rozdílných správních řízeních a podle různých právních předpisů. “

49. Městský soud závěrem poznamenává, že rozhodnutí obou správních orgánů jsou precizně odůvodněna, je z nich zřejmé, proč správní orgány nepovažovaly právní argumentaci žalobce za důvodnou a proč jeho odvolací námitky žalovaný považoval za liché, mylné či vyvrácené. Vzhledem k tomu, že v daném případě se žalobní námitky v zásadě shodují s námitkami odvolacími, odkazuje soud v podrobnostech na řádně odůvodněné závěry správních orgánů, se kterými se v plném rozsahu ztotožňuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130).

VI. Závěr a náklady řízení

50. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. července 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.